

Ministerialtidenden, er jo en meget daarlig Forretning, som de Herrer veed, idet De af Finantslovsforlaget se, at den giver en Underbalance af 16,000 Kr. om Aaret. Derfor synes det mig, at det dog vilde være rigtigst at vente lidt med det og ialtfald se sig noget for, om det ikke var muligt at undgaa at bebyrde Statskassen med Udgifter i den Anledning. — Jeg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som ligeledes henvendte nogle Bemærkninger til mig. Han tog Anledning af, at der paa Finantsloven er fremkommet Forslag om Oprettelsen af et Par nye Lægeembeder, til at gjøre nogle Bemærkninger og Hensillinger angaaende Medicinalvæsenet i Almindelighed. Han fremhævede saaledes for det Første det Onskelige i, at der kunde blive gjort Noget til Sygepleiens Forbedring. Jeg skal i den Anledning udtale, at det er mig meget kjært, at det ærede Medlem har berørt denne Sag, navnlig forsaavidt som jeg deri kan se et Bævel om, at Folkethinget i det Hele vil være gunstig stemt derfor. Det er nemlig en Sag, som er under Overveelse, og med Hensyn til hvilken jeg sandsynligvis eller muligvis vil finde mig foranlediget til at fremkomme med Forslag endnu i denne Samling; men det er først nogle faa Uger førend Samlingens Begyndelse, at jeg fra mange Steder i Landet har modtaget en Mængde Andragender om Understøttelse i saa Henseende. Der kan vist ikke være forskjellige Meninger om, at Sygepleien navnlig hos Almuen paa Landet, men tilbøielig ogsaa i Kjøbstæderne, ladet meget tilbage at ønske, og at der vilde kunne udrettes betydeligt, naar der rundt omkring i Landet fandtes indøvede Sygepleierker, som jo ikke alene kunne være Folk til Tjeneste ved Behandlingen af de bestemte Syge, til hvilke de bleve kaldte, men ogsaa med i det Hele taget at oplyse Befolkningen om, hvilke de rigtige Grundsaetninger ere ved Syges Behandling og Pleie. Den Sag er derfor ogsaa nu sat i Bevægelse, og den er for Dieblirket tilstillet Sundhedskollegiet til Betænkning, og naar denne Betænkning kommer, hvilket vel neppe vil være ret længe, vil Dieblirket jo være kommet, da der overfor Rigsdagen vil være Anledning til at røre ved Sagen. Det, der er Spørgsmaal om, kan jeg imidlertid allerede nu sige, er egentlig ikke, at man har ment, at Staten skulde bidrage til disse Sygepleierkers aarlige Løn eller Sligt. Det vilde sikkert blive en altfor uoverkommelig Byrde for Statskassen; men det, som man har tænkt sig, og som man navnlig andrager om, det er at faae nogen Hjælp fra Statskassen til deres Uddannelse og første Stablering, Udgifter, som ville komme til at løbe op til en 3—400 Kr. for hver, og som jo navnlig ville gaa med til Sygepleierkers Oplærelse. Denne Oplærelse maa vel i Reglen bestaa i,

at hun tilbringer nogen Tid paa et større Hospital, hvor hun kan faae Leilighed til at se Sygdomme af forskjellig Art og den Sygepleiemaade, der bruges ved dem. Denne Reisen frem og tilbage, Opholdet ved disse Hospitaler, hvor det ikke kan ventes, at den Paagjældende faar Noget, og hvor det navnlig ikke kan ventes, at hun faar Kost og Logi, koste jo imidlertid en Del, og endelig er der ogsaa visse simple og ved mange Sygdomme brugelige Rekviziter og Apparater, som det er ønskeligt, at en Sygepleierker er forsynet med, for at Folk kunne faae dem at laane hos hende. Det er navnlig det, der dreier sig om, og holder man sig hertil, tror jeg ogsaa, at de Krav, som der vilde være Tale om at stille til Statskassen i den Henseende, ikke vilde staa som noget Uoverkommeligt, og at det kun vilde blive et forholdsvis underordnet Beløb, hvorom der kunde blive Spørgsmaal. Dernæst berørte det samme ærede Medlem Apothekervæsenet og udtalte sig navnlig for Onskeligheden af Afsløningen af de saakaldte reelle Apothekerprivilegier. Jeg skal med Hensyn til denne Del af det ærede Medlems Ytringer dog bemærke, at jeg fik Indtrykket af, at han ikke ganske var bekendt med, hvorledes den nuværende Ordning af Apothekervæsenet i det Hele og Væsentlige er. For en Del er nemlig det, som han paantæde, og som han ønskede anderledes, allerede i et betydeligt Omfang blevet anderledes. Det maa nemlig erindres, at der ikke er udstedt reelle Apothekerprivilegier siden 1842. Det blev nemlig ved kongelig Resolution af 23de December 1842 bestemt, at der ikke for Fremtiden maatte udstedes reelle Apothekerprivilegier, det vil sige Apothekerprivilegier, som kunde sælges og nedarves, men at der for Fremtiden kun maatte udstedes personlige Privilegier, hvorved forstaaes Privilegier, der kun gjaalder for Privilegiehaveren selv og i det Spøieste desuden for hans Enke, idet det er stillet i Udsigt efter Resolutionen, at det kan indbrømme hende den Begunstigelse at blive siddende ved Apotheket, saalænge hun lever. Men naar Privilegiehaveren eller eventuelt hans Enke er død, skal Privilegiet opslaaes vakant. Der er derfor siden 1842 ikke udstedt flere reelle Apothekerprivilegier, og det af følger, at nu for Tiden dog ikke mere end noget over Halvdelen af Apothekerprivilegierne her i Landet ere reelle. Der er nemlig siden 1842 blevet oprettet en stor Mængde Apotheker. Jeg kan saaledes sige, at næsten alle Landapotheker ere oprettede siden den Tid, og ogsaa her i Kjøbenhavn er der oprettet et forholdsvis stort Antal — 7 mod 10 — siden den Tid, og det Samme er Tilfældet i nogle af Kjøbstæderne. Man kan vel i det Hele taget sige, at Apothekernes Antal siden 1842 er steget med saadan noget som 70 pCt. Med disse personlige Privilegier forholdsvis der jo paa den Maade at de opslaaes omtrent som Embeder, og derefter udstedes